

Arrest

nr. 166 186 van 21 april 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 18 april 2016 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 april 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 april 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat A. ACER, verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak
 - 1.1. Op 15 april 2011 werd aan verzoeker een ministerieel besluit tot terugwijzing ter kennis gebracht.
 - 1.2. Verzoeker werd op 4 juni 2013 naar Marokko gerepatrieerd.

1.3. Op 2 februari 2015 huwde verzoeker te Nador met K.M., van Belgische nationaliteit.

1.4. Verzoeker kwam België terug binnen en diende op 3 april 2015 een aanvraag in tot gezinshereniging als echtgenoot van een burger van de Unie.

1.5. Deze aanvraag werd op 28 september 2015 niet in aanmerking genomen. Verzoeker diende hiertegen een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 6 november 2015. Dit beroep is thans nog hangende en is gekend onder het algemeen rolnummer X.

1.6. Op 13 april 2016 werd aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten betekend, met vasthouding, met het oog op verwijdering.

Dit is de bestreden beslissing, die gemotiveerd is als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de heer, die verklaart te heten:

[...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING

EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum.

☐ *11° wanneer hij sedert minder dan tien jaar uit het Rijk werd teruggewezen of uitgezet, zo de maatregel niet werd opgeschort of ingetrokken.*

Betrokkene is het voorwerp van een Ministerieel besluit tot terugwijzing van 07.04.2011 op 15.04.2011 aan hem ter kennis gegeven in het kader van 2 veroordelingen van 02.06.2009 en 30.09.2010 tot effectieve gevangenisstraffen door de Correctionele Rechtbank van Brussel uit hoofde van inbreuk op de wetgeving inzake drugs, valsheid in geschrifte en illegaal verblijf.

Artikel 27 :

☐ *Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die een bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.*

☐ *Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.*

Artikel 74/14:

☐ *artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken*

Betrokkene werd reeds op 04.06.2013 naar Marokko gerepatriëerd met een Ministerieel Besluit tot terugwijzing dat hem op 15.04.2011 werd betekend. Betrokkene is terug in illegaal verblijf.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen², om de volgende reden :

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Betrokkene is het voorwerp van een Ministerieel Besluit tot terugwijzing in werking getreden op 15.04.2011. Dit Ministerieel Besluit tot terugwijzing is niet geschorst noch ingetrokken. Op 04.04.2015 werd betrokkene gerepatriëerd naar zijn land van herkomst.

Op 03.04.2015 dient betrokkene een aanvraag tot gezinshereniging aan als echtgenoot van een burger van de Europese Unie mevrouw [K.H.] (geboren op 08.07.1984 te Wilrijk, België). Op 28.09.2015 besluit DVZ deze aanvraag niet in aanmerking te nemen omdat betrokkene het voorwerp is van een

Ministeriële Besluit tot terugwijzing van 07.04.2011. Deze beslissing wordt op 23.10.2015 aan betrokkene betekend. Betrokkene dient hiertegen op 06.11.2015 een niet-schorsend beroep in.

Het feit dat betrokkene een in België verblijvende echtgenote en kind heeft kan niet worden weerhouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Hieruit blijkt dat het superieure belang van de staat primeert op dat van betrokkene en zijn familiale belangen. Wat het hoger belang en welzijn van het kind betreft, benadrukt de Raad dat hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, het daarom nog geen absoluut karakter heeft. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland, par. 101; GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013).

Op 20.11.2015 dient betrokkene een verzoek tot opheffing/opschorting van het Ministeriële terugwijzingsbesluit van 07.04.2011 in.

Het op 06.11.2015 ingediende beroep tegen de beslissing van niet in aanmerkingname van de aanvraag tot gezinshereniging en het verzoek tot verzoek van 20.11.2015 tot opheffing/opschorting van het Ministeriële terugwijzingsbesluit hebben geen schorsende werking. De omstandigheid dat de terugleiding naar Marokko wordt uitgevoerd, belet betrokkene niet zijn verdediging in hangende procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te laten waarnemen door een advocaat van zijn keuze, vermits op hem niet de verplichting rust om persoonlijk te verschijnen. Deze advocaat kan al het mogelijke doen om de belangen van betrokkene waar te nemen, te behartigen en de lopende procedures te benaastigen.

Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Hij weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om hem aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Marokko.

Betrokkene is het voorwerp van een Ministeriële besluit tot terugwijzing van 07.04.2011 op 15.04.2011 aan hem ter kennis gegeven in het kader van 2 veroordelingen van 02.06.2009 en 30.09.2010 tot effectieve gevangenisstraffen door de Correctionele Rechtbank van Brussel uit hoofde van inbreuk op de wetgeving inzake drugs, valsheid in geschrifte en illegaal verblijf.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij/zij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen/haren laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij/zij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Voor wat betreft de beslissing tot vasthouding met oog op verwijdering

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen merkt op dat in zoverre het de bedoeling zou zijn van verzoeker om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten die besloten ligt in de bestreden beslissing, overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) tegen een maatregel van vrijheidsberoving een beroep kan worden ingesteld bij de raadkamer van de correctionele rechtbank. Artikel 72, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet. De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht – die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de vreemdelingenwet –, niet bevoegd is om van deze vordering kennis te nemen.

2.2. Voor wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten

De verwerende partij werpt in haar nota een exceptie van onontvankelijkheid op, omdat verzoeker het voorwerp is van een ministerieel besluit tot terugwijzing dat niet werd opgeheven of ingetrokken.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 118*) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State. Ontvankelijkheid, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij nadeel ondervindt. De schorsing van de bestreden beslissing moet verzoeker bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Verzoeker betwist niet dat hij het voorwerp uitmaakt van een ministerieel besluit tot terugwijzing van 7 april 2011 waarnaar de bestreden beslissing verwijst. Dit ministerieel besluit werd hem op 15 april 2011 ter kennis gebracht en werd ten uitvoer gebracht op 4 juni 2013.

In artikel 1 van dit besluit wordt gesteld, *"Hij wordt gelast het grondgebied van het Rijk te verlaten, met verbod er gedurende tien jaar terug te keren op straffe van het bepaalde bij artikel 76 van de wet van 15 december 1980, behoudens bijzondere machtiging van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid."*

Artikel 26 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de terugwijzings- en uitzettingsbesluiten verbod opleggen gedurende 10 jaar het Rijk binnen te komen, tenzij ze opgeschort of ingetrokken worden.

Uit niets blijkt dat het betrokken ministerieel besluit werd opgeschort of ingetrokken of dat er zelfs maar een aanvraag in dit verband zou hangende zijn. Verder blijkt ook niet dat er sprake zou zijn van een bijzondere machtiging of toelating van de bevoegde overheid. Verzoeker betwist dit ook niet ter terechtzitting.

Verzoeker kan, gelet op het ministerieel besluit van 7 april 2011 dat nog steeds volledige uitwerking heeft en te allen tijde op gedwongen wijze kan worden uitgevoerd als het nog geldingskracht heeft, dan ook geen voordeel halen uit een eventuele schorsing van het bevel om het grondgebied te verlaten dat besloten ligt in de bestreden beslissing (cf. RvS 19 december 2006, nr. 166.090).

Ten overvloede wijst de Raad ook op het gestelde in artikel 46bis van de vreemdelingenwet, dat via artikel 40ter van de vreemdelingenwet tevens van toepassing is op familieleden van Belgen. Deze bepaling luidt als volgt:

"§ 1. De burger van de Unie of zijn familieleden, bedoeld in artikel 40bis, § 2, kunnen ten vroegste na een periode van twee jaar nadat het koninklijk besluit tot uitzetting of het ministerieel besluit tot terugwijzing werd uitgevoerd, onder aanvoering van argumenten om te bewijzen dat er een wijziging in materiele zin is opgetreden in de omstandigheden die het besluit destijds rechtvaardigden, bij de gemachtigde van de minister een aanvraag indienen tot schorsing of opheffing van het betrokken besluit.

§ 2. Een besluit betreffende de bovenvermelde aanvraag wordt ten laatste binnen de zes maanden te rekenen vanaf de indiening van de aanvraag getroffen. De betrokken vreemdelingen hebben gedurende de behandeling van deze aanvraag geen recht van toegang of verblijf in het Rijk."

Hieruit blijkt dat zelfs familieleden van burgers van de Unie en desgevallend familieleden van Belgen ook eerst de schorsing of opheffing dienen te verkrijgen van het ministerieel besluit tot terugwijzing voordat zij hun verblijfsrechten kunnen laten gelden als familielid van een burger van de Unie c.q. van een Belg en dat ze gedurende de behandeling van deze aanvraag geen recht of toegang hebben tot verblijf in het Rijk.

In de mate dat verzoeker in het middel een schending aanvoert van artikel 8 van het EVRM, merkt de Raad op dat de aangevoerde schending van artikel 8 EVRM niet dient te worden onderzocht wanneer het vaststaat dat het beroep onontvankelijk is (cf. RVS 4 januari 2016, nr. 11.700 (c)). Verzoeker diende

en dient zijn argumenten ter ondersteuning van zijn grief inzake artikel 8 van het EVRM kenbaar te maken ter ondersteuning van een aanvraag tot opschorting of intrekking van het ministerieel besluit tot terugwijzing.

In de mate verzoeker verwijst naar een arrest van de Raad van 28 februari 2012 met nr. 76 133 merkt de Raad op dat de feitelijke omstandigheden in die zaak niet identiek zijn als in de huidige zaak. Het ging daarbij niet om een bevel om het grondgebied te verlaten maar om een beslissing waarbij de *“inoverwegingname van een aanvraag als onbestaande werd beschouwd”*. Vervolgens was er nog geen uitvoering gegeven aan het terugwijzingsbesluit, wat in de huidige zaak wel het geval is. Ten overvloede wijst de Raad nog op de rechtspraak van de Raad van State waarbij wordt bevestigd dat het terugwijzingsbesluit het indienen van een aanvraag om gezinshereniging in de weg staat (RvS 4 december 2012, nr. 221.633; RvS 27 februari 2013, nr. 222.654; RvS 22 januari 2015, nr. 229.960).

Verzoekers verklaringen ter terechtzitting dat hij de procedure tot opschorting of intrekking van het ministerieel besluit tot terugwijzing inmiddels heeft ingediend bevestigt slechts dat het besluit nog steeds geldingskracht heeft en doet geen afbreuk aan het vastgestelde gebrek aan belang. Verzoeker kan voorts ter terechtzitting niet dienstig pogen alsnog een belang te ontleen aan de schorsing van de bestreden beslissing in het licht van deze procedure, d.w.z. als hij de opschorting of intrekking van het ministerieel besluit tot terugwijzing verkrijgt heeft hij belang bij de voorgaande schorsing van de bestreden beslissing, zo niet riskeert hij een verwijdering van het grondgebied op basis van de bestreden beslissing. Te dezen dient de Raad op te merken dat dit steunt op de loutere hypothese dat hij de beoogde opschorting of intrekking van het ministerieel besluit verkrijgt, zodat dit hypothetisch belang niet volstaat. De Raad herinnert er voorts aan dat een aanvraag tot opschorting of intrekking van het ministerieel besluit tot terugwijzing, zelfs in het geval dat verzoeker de hoedanigheid van een familielid van een Belg verwerft, geen recht van toegang of verblijf in het Rijk geeft (cf. bovenvermeld artikel 46 bis van de vreemdelingenwet).

De ingestelde vordering is in haar geheel onontvankelijk. Derhalve wordt ze verworpen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig april tweeduizend zestien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

C. VERHAERT